

II

(Comunicări)

COMUNICĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI
ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

COMISIA EUROPEANĂ

**Comunicarea Comisiei către statele membre privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul
privind funcționarea Uniunii Europene în cazul asigurării creditelor la export pe termen scurt**

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2012/C 392/01)

1. INTRODUCERE

1. Subvențiile la export pot afecta în mod negativ concurența pe piață între furnizorii de bunuri și servicii, care se află în situație de rivalitate potențială. De aceea, Comisia, în calitate de gardian al concurenței în temeiul tratatului, a condamnat întotdeauna cu fermitate ajutoarele la export pentru comerțul în cadrul Uniunii și pentru exporturile în afara Uniunii. Pentru ca sprijinul acordat de statele membre în vederea asigurării creditelor la export să nu denatureze concurența, trebuie clarificat modul în care sprijinul este evaluat în temeiul normelor Uniunii cu privire la ajutoarele de stat.
2. Comisia a recurs la competența sa de reglementare a ajutoarelor de stat în domeniul asigurării creditelor la export pe termen scurt pentru a aborda denaturările efective sau potențiale ale concurenței pe piața internă, nu numai între exportatorii din diferite state membre (în schimburile comerciale în cadrul și în afara Uniunii), ci și între asigurătorii de credite la export care își desfășoară activitatea în Uniune. În 1997, Comisia a stabilit principiile pentru intervenția statului în Comunicarea sa adresată statelor membre în temeiul articolului 93 alineatul (1) din Tratatul CE privind aplicarea articolelor 92 și 93 din tratat asigurării creditului la export pe termen scurt⁽¹⁾ („comunicarea din 1997”). Comunicarea din 1997 urma să se aplice pentru o perioadă de cinci ani, cu începere de la 1 ianuarie 1998. Comunicarea a fost ulterior modificată, iar perioada de aplicare a fost prelungită în 2001⁽²⁾, 2004⁽³⁾, 2005⁽⁴⁾ și 2010⁽⁵⁾. În prezent, comunicarea se aplică până la 31 decembrie 2012.
3. Experiența dobândită în aplicarea comunicării din 1997, în special în perioada crizei financiare, între 2009 și 2011, arată că politica adoptată de Comisie în acest domeniu ar trebui revizuită.

4. Normele prevăzute în această comunicare vor contribui la conferirea unei garanții că ajutoarele de stat nu denaturează concurența în rândul asigurătorilor creditului la export privați și publici sau care beneficiază de sprijin public și la crearea unor condiții de concurență echitabile în rândul exportatorilor.
5. Obiectivul comunicării este de a oferi statelor membre orientări mai detaliate cu privire la principiile pe baza cărora Comisia dorește să își fundamenteze interpretarea articolelor 107 și 108 din tratat și cu privire la modul în care se aplică aceste articole în cazul asigurării creditelor la export pe termen scurt. Comunicarea ar trebui să asigure un grad de transparență cât mai ridicat al politicii Comisiei în domeniu, precum și caracterul previzibil și egalitatea de tratament. În acest scop, comunicarea prezintă o serie de condiții pe care trebuie să le îndeplinească asigurătorii de stat care doresc să intre pe piața asigurării creditelor la export pe termen scurt pentru riscurile asigurabile pe piața privată.
6. Riscurile care în principiu sunt neasigurabile pe piața privată nu intră în sfera de aplicare a prezentei comunicări.
7. Secțiunea 2 descrie domeniul de aplicare al prezentei comunicări și definițiile utilizate. Secțiunea 3 se referă la aplicabilitatea articolului 107 alineatul (1) din tratat și la interdicția generală de a acorda ajutor de stat pentru asigurarea riscurilor pe piața privată ale creditelor la export. În fine, secțiunea 4 prevede unele excepții de la definiția riscurilor asigurabile pe piața privată și precizează condițiile pentru intervenția statului în asigurarea riscurilor temporar neasigurabile pe piața privată.

2. DOMENIUL DE APLICARE AL COMUNICĂRII ȘI
DEFINIȚII

2.1. Domeniul de aplicare

8. Comisia va aplica principiile prevăzute în prezenta comunicare numai în cazul asigurării creditelor la export cu o

⁽¹⁾ JO C 281, 17.9.1997, p. 4.⁽²⁾ JO C 217, 2.8.2001, p. 2.⁽³⁾ JO C 307, 11.12.2004, p. 12.⁽⁴⁾ JO C 325, 22.12.2005, p. 22.⁽⁵⁾ JO C 329, 7.12.2010, p. 6.

perioadă a riscului mai mică de doi ani. Toate celelalte instrumente de finanțare a exporturilor sunt excluse din sfera de aplicare a prezentei comunicări.

2.2. Definiții

9. În sensul prezentei comunicări, se aplică următoarele definiții:

„coasigurare” înseamnă procentajul din fiecare pierdere asigurată care nu este despăgubit de către asigurător și care este suportat de un alt asigurător;

„perioada creditului” înseamnă perioada de care dispune cumpărătorul pentru a face plata aferentă bunurilor livrate și serviciilor prestate în cadrul unei tranzacții de credit la export;

„riscuri comerciale” înseamnă riscuri care includ, în special:

- rezilierea arbitrară a contractului de către un cumpărător, adică decizia arbitrară luată de un cumpărător din afara sectorului public de a întrerupe sau de a rezilia contractul fără un motiv întemeiat;
- refuzul arbitrar al unui cumpărător din afara sectorului public de a accepta bunurile care fac obiectul contractului, fără motiv întemeiat;
- insolvența unui cumpărător din afara sectorului public și a garantului acestuia;
- neplată prelungită, respectiv neonorarea de către un cumpărător din afara sectorului public și de către garantul acestuia a obligației de plată a datoriei care derivă în baza contractului;

„asigurarea creditului la export” înseamnă un produs de asigurare prin care asigurătorul oferă asigurare împotriva riscului comercial și politic aferent obligațiilor de plată în cadrul unei tranzacții de export;

„perioadă de fabricație” înseamnă perioada cuprinsă între data unei comenzi și livrarea mărfurilor sau a serviciilor;

„riscuri asigurabile pe piața privată” înseamnă riscuri comerciale și politice cu o perioadă maximă a riscului de mai puțin de doi ani, stabilite pentru cumpărători din sectorul public și din afara sectorului public din țările enumerate în anexa la prezenta comunicare; în sensul prezentei comunicări, toate celelalte riscuri sunt considerate riscuri neasigurabile pe piața privată;

„riscuri politice” înseamnă riscuri care includ, în special:

- riscul ca un cumpărător din sectorul public sau o țară să împiedice finalizarea unei tranzacții sau să nu plătească la timp;
- riscul care nu depinde de un anumit cumpărător sau care nu ține de răspunderea unui anumit cumpărător;
- riscul ca o țară să nu transfere în țara asiguratului sumele plătite de către cumpărătorii domiciliați în țara respectivă;
- riscul apariției unui caz de forță majoră în afara țării asigurătorului, care ar putea include evenimente de tipul războaielor, în măsura în care efectele sale nu ar fi altfel asigurate;

„asigurător privat al creditelor” înseamnă o societate sau o organizație, diferită de asigurătorul de stat, care oferă servicii de asigurare a creditelor la export;

„cotă procentuală” înseamnă reasigurare prin care asigurătorul are obligația de a transfera, iar reasigurătorul are obligația de a accepta, un anumit procentaj din fiecare risc din cadrul unei anume categorii de afaceri la care asigurătorul a subscris;

„reasigurare” înseamnă asigurarea cumpărată de o firmă de asigurare de la un alt asigurător ca modalitate de gestionare a riscului cu scopul de a-și reduce propriul risc;

„durata riscului” înseamnă perioada de fabricație, la care se adaugă perioada creditului;

„acoperirea unui singur risc” înseamnă acoperire pentru toate vânzările către un cumpărător sau pentru un singur contract cu un singur cumpărător;

„asigurător de stat” înseamnă o societate sau o altă organizație care oferă servicii de asigurare a creditelor la export cu sprijinul sau în numele unui stat membru ori un stat membru care oferă servicii de asigurare a creditelor la export;

„acoperire complementară” înseamnă acoperire suplimentară peste o limită a creditului stabilită de un alt asigurător;

„politica privind cifra de afaceri globală” înseamnă o politică de asigurare a creditelor diferită de acoperirea unui singur risc, și anume o politică de asigurare a creditelor care acoperă toate sau majoritatea vânzărilor pe credit ale asiguratului, precum și sumele de încasat din vânzările către cumpărători multipli.

3. APLICABILITATEA ARTICOLULUI 107 ALINEATUL (1) DIN TRATAT

3.1. Principii generale

10. Conform articolului 107 alineatul (1) din tratat „sunt incompatibile cu piața internă ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre”.
11. În cazul în care asigurarea creditelor la export este acordată de asigurători de stat, aceasta implică resurse de stat. Implicarea statului poate conferi asigurătorilor și/sau exportatorilor un avantaj selectiv și ar putea, astfel, denatura sau ar putea amenința să denatureze concurența și să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre. Obiectivul principiilor enunțate în cele ce urmează este de a oferi orientări cu privire la modul în care astfel de măsuri vor fi evaluate în conformitate cu normele privind ajutorul de stat.

3.2. Ajutor pentru asigurători

12. Dacă asigurătorii de stat au anumite avantaje comparativ cu asigurătorii de credite privați, se poate presupune existența unui ajutor de stat. Avantajele pot avea forme diferite și ar putea include, de exemplu:

- (a) garanții de stat pentru împrumuturi și pierderi;

- (b) exceptare de la obligația de a constitui rezerve adecvate și de la celelalte cerințe care derivă din excluderea operațiunilor de asigurare a creditelor la export în numele statului sau garantate de stat, în temeiul Primei directive 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă ⁽¹⁾;
- (c) reducerea sau scutirea de la taxele și impozitele plătite în mod normal (cum ar fi impozitele și taxele aplicabile întreprinderilor și taxele și impozitele percepute pentru polițele de asigurare);
- (d) ajutoare de la stat sau capital pus la dispoziție de către stat sau alte forme de finanțare care nu sunt conforme cu principiul investitorului în economia de piață;
- (e) servicii în natură furnizate de stat, precum accesul și utilizarea infrastructurilor, structurilor statului sau a informațiilor privilegiate în condiții care nu reflectă valoarea de piață a acestora;
- (f) reasigurarea directă de către stat sau garanție pentru reasigurarea directă de către stat în condiții mai avantajoase decât cele disponibile pe piața reasigurărilor private, ceea ce duce la prețuri mai mici pentru acoperirea reasigurării sau la crearea artificială de capacitate care nu ar fi generată de piața privată.

3.3. Interzicerea ajutoarelor de stat pentru creditele la export

13. Avantajele pentru asigurătorii de stat enumerate la punctul 12 în ceea ce privește riscurile asigurabile pe piața privată afectează comerțul cu serviciile de asigurare a creditelor în interiorul Uniunii. Aceste avantaje conduc la apariția de variații în ceea ce privește acoperirea asigurării disponibile pentru riscurile asigurabile pe piața privată în state membre diferite. Aceasta denaturează concurența în rândul asigurătorilor din diferite state membre și are efecte secundare asupra schimburilor comerciale din cadrul Uniunii, indiferent dacă sunt vizate exporturile în cadrul Uniunii sau exporturile în afara Uniunii ⁽²⁾. Este necesară definirea condițiilor în care asigurătorii de stat pot funcționa în cazul în care au astfel de avantaje comparativ cu asigurătorii privați de credite, pentru a se asigura faptul că nu beneficiază de ajutor de stat. Astfel, este necesar ca aceștia să nu poată asigura riscuri asigurabile pe piața privată.
14. De asemenea, avantajele pentru asigurătorii de stat sunt transferate uneori exportatorilor, cel puțin parțial. Aceste avantaje pot denatura concurența și schimburile comerciale și constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din tratat. Cu toate acestea, în cazul în care s-au întrunit condițiile pentru furnizarea asigurării creditului la export pentru riscurile asigurabile pe piața privată, astfel cum sunt prezentate în secțiunea 4.3 din prezenta comunicare, Comisia va considera că nu s-a transferat niciun avantaj necuvenit exportatorilor.

⁽¹⁾ JO L 228, 16.8.1973, p. 3.

⁽²⁾ În hotărârea pronunțată în cauza C-142/87, *Regatul Belgiei/Comisia Comunităților Europene*, Curtea a statuat că nu numai ajutoarele pentru exporturile din cadrul Uniunii, ci și ajutorul pentru exporturile în afara Uniunii pot afecta concurența și schimburile comerciale din cadrul Uniunii. Ambele tipuri de operațiuni sunt asigurate de asigurătorii creditelor la export, iar ajutorul pentru ambele tipuri de operațiuni poate afecta, prin urmare, concurența și comerțul din cadrul Uniunii.

4. CONDIȚII PENTRU FURNIZAREA SERVICIILOR DE ASIGURARE A CREDITELOR LA EXPORT PENTRU RISCURILE TEMPORAR NEASIGURABILE PE PIAȚA PRIVATĂ

4.1. Principii generale

15. Astfel cum s-a arătat la punctul 13, dacă asigurătorii de stat au toate avantajele comparativ cu asigurătorii de credite privați, astfel cum sunt descrise la punctul 12, aceștia nu trebuie să asigure riscurile asigurabile pe piața privată. În cazul în care asigurătorii de stat sau filialele acestora doresc să asigure riscurile asigurabile pe piața privată, trebuie să se garanteze că, acționând astfel, nu beneficiază în mod direct sau indirect de ajutoare de stat. În acest scop, trebuie să dețină un anumit nivel de fonduri proprii (o marjă de solvabilitate, inclusiv un fond de garantare) și provizioane tehnice (o rezervă de egalizare) și să fi obținut autorizația necesară în conformitate cu Directiva 73/239/CEE. De asemenea, trebuie cel puțin să păstreze evidențe separate privind administrarea și evidențe financiare distincte pentru asigurarea în numele statului sau cu garanția statului a riscurilor asigurabile pe piața privată și a riscurilor neasigurabile pe piața privată, pentru a demonstra că nu beneficiază de ajutor de stat pentru activitatea de asigurare a riscurilor asigurabile pe piața privată. Situațiile financiare pentru activitățile asigurate în numele asigurătorului trebuie să respecte Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare ⁽³⁾.

16. Statele membre care oferă acoperire pentru reasigurare unui asigurător al creditelor la export prin participare sau implicare în convențiile de reasigurare ale sectorului privat care reglementează riscurile asigurabile pe piața privată și riscurile neasigurabile pe piața privată trebuie să poată demonstra că acest regim nu implică ajutor de stat, astfel cum se menționează la punctul 12 litera (f).

17. Asigurătorii de stat pot furniza servicii de asigurare a creditelor la export pentru riscurile temporar neasigurabile pe piață, sub rezerva condițiilor expuse în prezenta comunicare.

4.2. Excepții de la definiția riscurilor asigurabile pe piața privată: riscuri temporar neasigurabile pe piața privată

18. Fără a aduce atingere definiției riscurilor asigurabile pe piața privată, anumite riscuri comerciale și politice suportate de cumpărătorii stabiliți în țările enumerate în anexă sunt considerate riscuri temporar neasigurabile pe piața privată în următoarele situații:

- (a) în cazul în care Comisia decide să elimine temporar una sau mai multe țări din lista țărilor cu risc asigurabil pe piața privată din anexă, recurgând la mecanismul descris în secțiunea 5.2, deoarece capacitatea pieței asigurărilor private este insuficientă pentru a acoperi toate riscurile care pot fi justificate din punct de vedere economic în țara sau țărilor în cauză;

⁽³⁾ JO L 374, 31.12.1991, p. 7.

- (b) în cazul în care Comisia, după ce a primit o notificare din partea unui stat membru, decide că riscurile suportate de întreprinderile mici și mijlocii, astfel cum sunt definite în Recomandarea Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii ⁽¹⁾, și a căror cifră de afaceri anuală totală a exporturilor nu depășește 2 milioane EUR sunt considerate riscuri temporar neasigurabile pe piața privată pentru exportatorii din statul membru care efectuează notificarea;
- (c) în cazul în care Comisia, după ce a primit o notificare din partea unui stat membru, decide că acoperirea unui singur risc cu o perioadă a riscului de cel puțin 181 de zile și mai scăzută decât doi ani este un risc temporar neasigurabil pe piața privată pentru exportatorii din statul membru care efectuează notificarea;
- (d) în cazul în care Comisia, după ce a primit o notificare din partea unui stat membru, decide că, din cauza unei penurii a serviciilor de asigurare a creditelor la export, anumite riscuri sunt temporar neasigurabile pe piața privată pentru exportatorii din statul membru care a depus notificarea.
19. Pentru a reduce la minimum denaturarea concurenței pe piața internă, riscurile considerate temporar neasigurabile pe piața privată în conformitate cu punctul 18 pot fi acoperite de asigurători de stat dacă sunt întrunite condițiile menționate în secțiunea 4.3.

4.3. Condiții pentru oferirea acoperirii pentru riscurile temporar neasigurabile pe piața privată

4.3.1. Calitatea acoperirii

20. Calitatea acoperirii oferite de asigurătorii de stat trebuie să fie consecventă cu standardele pieței. În special, pot face obiectul acoperirii numai riscurile justificate din punct de vedere economic, respectiv riscurile care sunt acceptabile în baza unor principii de subscriere solide. Procentajul maxim al acoperirii trebuie să fie de 95 % pentru riscurile comerciale și politice, iar perioada de așteptare a obținerii despăgubirii trebuie să fie de cel puțin 90 de zile.

4.3.2. Principii de subscriere

21. La evaluarea riscurilor trebuie să se aplice întotdeauna principii de subscriere solide. Așadar, riscul unor tranzacții neviabile din punct de vedere financiar trebuie să nu fie eligibil pentru acoperire în temeiul schemelor care beneficiază de sprijin public. În ceea ce privește astfel de principii, criteriile de acceptare a riscurilor trebuie să fie explicite. În cazul în care există deja o relație comercială, exportatorii trebuie să aibă schimburi comerciale și/sau un istoric al plăților favorabil. Cumpărătorii trebuie să aibă un istoric curat în ceea ce privește despăgubirile, probabilitatea de neplată în cazul cumpărătorilor trebuie să fie acceptabilă, iar ratingul financiar intern și/sau extern al cumpărătorilor trebuie, de asemenea, să fie acceptabil.

4.3.3. Prețul adecvat

22. Suportarea unui risc în baza unui contract de asigurare a creditului la export trebuie remunerată printr-o primă

adecvată. Pentru a reduce la minimum eliminarea de pe piață a asigurătorilor privați ai creditelor, primele medii percepute în baza schemelor care beneficiază de sprijin public trebuie să fie mai mari decât primele medii percepute de asigurătorii privați ai creditelor pentru riscuri similare. Această cerință garantează eliminarea treptată a intervenției statului, deoarece prima mai mare va asigura că exportatorii se reîntorc la asigurătorii privați ai creditelor de îndată ce condițiile de piață le permit să acționeze astfel și de îndată ce riscul devine din nou risc asigurabil pe piața privată.

23. Se consideră că prețul este adecvat în cazul în care se percepe prima minimă ⁽²⁾ („prima safe-harbour”) pentru categoria de risc a cumpărătorilor relevantă ⁽³⁾, conform tabelului de mai jos. Prima safe-harbour se aplică, cu excepția cazului în care statele membre dovedesc că aceste valori nu sunt adecvate pentru riscul în cauză. Pentru politica privind cifra de afaceri globală, categoria de risc trebuie să corespundă riscului mediu al cumpărătorilor care fac obiectul politicii.

Categoria de risc	Prima de risc anuală ⁽¹⁾ (% din volumul asigurat)
Excelent ⁽²⁾	0,2-0,4
Bine ⁽³⁾	0,41-0,9
Satisfăcător ⁽⁴⁾	0,91-2,3
Slab ⁽⁵⁾	2,31-4,5

⁽¹⁾ Prima safe-harbour pentru un contract de asigurare de 30 de zile se poate obține prin împărțirea primei de risc anuale la 12.

⁽²⁾ Categoria de risc „excelent” include riscurile echivalente ratingului de credit AAA, AA+, AA, AA-, A+, A, A- al agenției Standard & Poor’s.

⁽³⁾ Categoria de risc „bine” include riscurile echivalente ratingului de credit BBB+, BBB sau BBB- al agenției Standard & Poor’s.

⁽⁴⁾ Categoria de risc „satisfăcător” include riscurile echivalente ratingului de credit BB+, BB sau BB- al agenției Standard & Poor’s.

⁽⁵⁾ Categoria de risc „slab” include riscurile echivalente ratingului de credit B+, B sau B- al agenției Standard & Poor’s.

24. În cazul coasigurării, al cotei procentuale și al acoperirii complementare se consideră că prețurile sunt adecvate numai dacă prima percepută este cu cel puțin 30 % mai mare decât prima percepută pentru acoperirea (inițială) asigurată de un asigurător privat al creditelor.
25. O taxă administrativă trebuie să se adauge primei de risc indiferent de durata contractului pentru ca prețul să fie considerat adecvat.

⁽²⁾ Pentru fiecare categorie de risc relevantă, intervalul de valori al primei de risc safe-harbour a fost stabilit în funcție de spreadurile la swapul pe riscul de credit (CDS) la un an, pe baza unui rating compus, care includea ratingurile tuturor celor trei agenții principale de rating (Standard & Poor, Moody’s și Fitch), pentru ultimii cinci ani (2007-2011), plecând de la premisa că rata medie a recuperării în cazul asigurării creditului la export pe termen scurt este de 40 %. Intervalele de valori au fost definite apoi ca fiind continue pentru a lua mai bine în considerare faptul că primele de risc nu sunt constante în timp.

⁽³⁾ Categoriile de risc ale cumpărătorilor au la bază ratinguri de credit. Nu este necesar ca ratingurile să fie obținute de la anumite agenții de rating. Atât sistemele naționale de rating, cât și sistemele de rating utilizate de bănci sunt acceptabile. În cazul firmelor fără un rating public, s-ar putea aplica un rating ce are la bază informații verificabile.

⁽¹⁾ JO L 124, 20.5.2003, p. 36.

4.3.4. Transparență și raportare

26. Statele membre trebuie să publice schemele instituite pentru riscurile considerate temporar neasigurabile pe piața privată în conformitate cu punctul 18 pe site-urile internet ale asigurătorilor de stat, indicând toate condițiile aplicabile.
27. Statele membre trebuie să prezinte Comisiei rapoarte anuale cu privire la riscurile considerate temporar neasigurabile pe piața privată în conformitate cu punctul 18 și care sunt acoperite de asigurători de stat. Rapoartele trebuie prezentate până cel târziu la data de 31 iulie a anului următor intervenției.
28. Raportul trebuie să conțină informații privind utilizarea fiecărei scheme, în special volumul total al limitelor de credit acordate, cifra de afaceri asigurată, primele percepute, cererile de despăgubiri înregistrate și plătite, sumele recuperate și costurile administrative ale schemei. Comisia va publica rapoartele pe site-ul său internet.

5. ASPECTE PROCEDURALE

5.1. Principii generale

29. Riscurile menționate la punctul 18 litera (a) pot fi acoperite de asigurători de stat sub rezerva condițiilor menționate în secțiunea 4.3. Comisia nu trebuie notificată în aceste cazuri.
30. Riscurile menționate la punctul 18 literele (b), (c) și (d) pot fi acoperite de asigurători de stat sub rezerva condițiilor din secțiunea 4.3 și după notificarea Comisiei și obținerea aprobării acesteia.
31. Neîndeplinirea uneia dintre condițiile enunțate în secțiunea 4.3 nu înseamnă că asigurarea creditelor la export sau schema de asigurare este automat interzisă. În cazul în care un stat membru dorește să se abată de la oricare dintre condiții sau în cazul în care există îndoieli cu privire la întrunirea, de către schema de asigurare a creditului la export preconizată, a condițiilor enunțate în prezenta comunicare, statul membru trebuie să notifice schema Comisiei.
32. Analiza efectuată în temeiul normelor privind ajutoarele de stat nu aduce atingere compatibilității unei anumite măsuri cu alte prevederi ale tratatului.

5.2. Modificarea listei țărilor cu riscuri asigurabile pe piața privată

33. Atunci când stabilește dacă lipsa unei capacități private suficiente justifică eliminarea temporară a unei țări de pe lista țărilor cu riscuri asigurabile pe piața privată, astfel cum se menționează la punctul 18 litera (a), Comisia va lua în considerare următorii factori, în ordinea priorității:

- (a) contractarea capacității sectorului privat de asigurare a creditelor: în special, decizia unui important asigurător al creditelor de a nu acoperi riscurile suportate de cumpărători în țara în cauză, reducerea semnificativă

a totalului sumelor asigurate sau reducerea semnificativă a ratelor de acceptare pentru țara în cauză în cursul unei perioade de șase luni;

- (b) deteriorarea ratingurilor sectorului suveran: în special, variația bruscă a ratingurilor de credit într-o perioadă de șase luni, de exemplu retrogradarea în repetate rânduri de către agențiile independente de rating sau creșterea semnificativă a spreadurilor la swapul pe risc de credit;

- (c) deteriorarea performanței sectorului corporativ: în special, creșterea bruscă a cazurilor de insolvență în țara în cauză în cursul unei perioade de șase luni.

34. Atunci când capacitatea pieței este insuficientă pentru a acoperi toate riscurile justificate din punct de vedere economic, Comisia poate revizui lista țărilor cu riscuri asigurabile pe piața privată la cererea scrisă a cel puțin trei state membre sau din proprie inițiativă.

35. În cazul în care Comisia intenționează să modifice lista țărilor cu riscuri asigurabile pe piața privată din anexă, va consulta și va solicita informații de la statele membre, de la asigurătorii privați ai creditelor și de la părțile interesate. Consultarea și tipul de informații solicitate vor fi anunțate pe site-ul internet al Comisiei. De obicei, perioada de consultare nu va depăși 20 de zile lucrătoare. În cazul în care, pe baza informațiilor obținute, Comisia decide să modifice lista țărilor cu riscuri asigurabile pe piața privată, aceasta informează în scris statele membre și comunică decizia pe site-ul său internet.

36. Eliminarea temporară a unei țări din lista țărilor cu riscuri asigurabile pe piața privată va fi valabilă o perioadă de cel puțin 12 luni. Polițele de asigurare aferente țării eliminate temporar semnate în această perioadă pot fi valabile pentru o perioadă de cel mult 180 de zile de la data la care încetează eliminarea temporară. După această dată nu pot fi semnate noi polițe de asigurare. Cu trei luni înainte de încetarea eliminării temporare, Comisia va analiza o eventuală prelungire a perioadei de eliminare de pe listă a țării în cauză. În cazul în care Comisia stabilește că în țara respectivă capacitatea pieței este încă insuficientă pentru a acoperi toate riscurile justificabile din punct de vedere economic, ținând seama de factorii prevăzuți la punctul 33, poate prelungi eliminarea temporară de pe listă a țării în cauză, în conformitate cu punctul 35.

5.3. Obligația de notificare în cazul excepțiilor de la punctul 18 literele (b) și (c)

37. Dovezile de care dispune în prezent Comisia sugerează că există o lacună de piață în ceea ce privește riscurile menționate la punctul 18 literele (b) și (c) și că riscurile respective sunt, prin urmare, riscuri neasigurabile pe piața privată. Trebuie avut în vedere totuși faptul că lipsa acoperirii nu este o situație întâlnită în fiecare stat

membru și că lucrurile s-ar putea schimba în decursul timpului, întrucât sectorul privat ar putea fi interesat de acest segment al pieței. Intervenția statului ar trebui admisă doar pentru riscurile pe care piața nu le-ar acoperi altfel.

38. Din aceste motive, atunci când un stat membru dorește să acopere riscurile menționate la punctul 18 litera (b) sau (c), trebuie să notifice Comisia, în temeiul articolului 108 alineatul (3) din tratat și să demonstreze în notificare că a contactat principalii asigurători și brokeri ai creditelor din statul membru respectiv ⁽¹⁾ și că le-a oferit posibilitatea să prezinte dovezi că acoperirea pentru riscurile în cauză este disponibilă pe teritoriul său. În cazul în care asigurătorii creditului vizati nu oferă statului membru sau Comisiei informații cu privire la condițiile acoperirii și la volumele asigurate pentru tipul de risc pe care statul membru dorește să îl acopere în termen de 30 de zile de la primirea cererii statului membru în acest sens sau în cazul în care informațiile furnizate nu demonstrează că în statul membru respectiv acoperirea pentru riscul vizat este disponibilă, Comisia va considera că riscul este temporar neasigurabil pe piața privată.

5.4. Obligația de notificare în celelalte cazuri

39. În ceea ce privește riscurile menționate la punctul 18 litera (d), statul membru în cauză trebuie să demonstreze în notificarea adresată Comisiei în temeiul articolului 108 alineatul (3) din tratat că acoperirea nu este disponibilă pentru exportatorii din acel stat membru din cauza unui șoc al ofertei pe piața asigurărilor private a creditelor, în special din cauza retragerii din statul membru respectiv a unui asigurător al creditelor important, capacității reduse sau unei game limitate de produse comparativ cu alte state membre.

6. DATA APLICĂRII ȘI DURATA

40. Comisia va aplica principiile prevăzute în prezenta comunicare de la 1 ianuarie 2013 până la 31 decembrie 2018, cu excepția dispozițiilor prevăzute la punctul 18 litera (a) și în secțiunea 5.2, acestea urmând să se aplice de la data adoptării prezentei comunicări.

⁽¹⁾ Asigurătorii și brokerii de credite contactați ar trebui să fie reprezentativi în ceea ce privește produsele oferite (de exemplu, furnizori specializați pentru riscuri unice) și dimensiunea pieței pe care o deservește (de exemplu, reprezentarea în comun a unei cote minime de 50 % din piață).

ANEXĂ

Lista țărilor cu riscuri asigurabile pe piața privată

Toate statele membre

Australia

Canada

Islanda

Japonia

Noua Zeelandă

Norvegia

Elveția

Statele Unite ale Americii
